

konstitutionelle Afseer, som i Betænkningen er bebrejdet Regjeringen.

Det er jo klart, at der for ethvert Medlem af Repræsentationen er særlig Anledning til at undersøge en saadan Paastand en nøie Prøvelse; men der er naturligvis en ganske særlig Grund for dem, der som jeg ere politiske Tilhængere af denne Regjering, og som betragte den Kamp, der for Diebliffet føres, som deres, hvilken Kamp, de altsaa til det Yderste maa bestræbe sig for at bestyrke Regjeringen i, til at undersøge, om den Paastand er berettiget, som fremsættes imod Regjeringen, ikke blot fordi det jo i og for sig ikke bør finde Sted, at en saadan Paastand, naar den er ubespjæt, udbrædes over Landet, men ogsaa og i særdeleshed, fordi denne Paastand bliver benyttet som en Begrundelse til en Negtelse af saastore Bevillinger, som det her er flet. Derfor forekommer det mig, at man ikke kan sige, at det er en blot theoretisk Betragtning, der ikke har Interesse; nei, det er et virkelig Spørgsmaal af Betydning, som bør tages op til Grandforskning. Det første Punkt, hvor det siges, at Regjeringen har handlet konstitutionelt urigtigt, er jo det, at den har undladt i nærværende Samling at forelægge Forslag til Finanslov for indeværende Finansaar. Med Hensyn til dette Punkt kan der jo være forskellige Meninger, og Enhver kan jo kun svare for sig. Jeg for mit Vedkommende skal udtale, at jeg godt kan slutte mig til de høit ansete Jurister, der allerede have udtalt, at de ikke ere enige i denne Paastand, idet ogsaa jeg mener, at den ikke har nogen som helst Hjemmel. Naar man nemlig spørger om, hvilken Forpligtelse Grundloven paalægger Regjeringen, naar der jo i Grundlovens § 48, at Forslag til Finansloven skal forelægges paa hver ordentlig Rigsdag. Det er Grundlovens Ord, og jeg antager, at man kan være enig om, at dette Ord er flet Fyldest, idet der jo til „Forslag til Finansloven“ er føiet „for det følgende Aar“. Men saa kan man jo sige, at det ikke er gjort med denne Forelæggelse, og at Meningen og Viemedet med denne Bestemmelse fører videre. Det er ganske vist; det er yderligere givet, at Regjeringen maa indrømme Rigsdagen den Tid af 2 Maanedere, som den har en grundlovmæssig Ret til at være sammen i, til at behandle Finansloven i. Denne Bestemmelse har man imidlertid ganske bortset fra i vor statsretlige Udvikling, og jeg skal derfor ogsaa bortse derfra. Men saa forekommer det mig givet, at der ikke kan være Spørgsmaal om, at Regjeringen skulde have nogen Pligt til at gjøre Andet og Mere end at spørge for, at Rigsdagen faar Leilighed til at behandle Finanslovsforslaget lige indtil det sidste Stadium, lige indtil Behandlingen i Fællesudvalg, saaledes at man kan sige, at Forslaget har faaet sin fulde grund-

lovmæssige Behandling lige fra først til sidst. Hvis det nu skulde hændes, at den endelige Behandling af Forslaget hindredes ved Foranstaltninger fra Regjeringens Side, f. Ex. ved en Opløsning af den ene Afdeling af Rigsdagen, ja, saa er det ganske vist, at Regjeringen maa sørge for, at der sker en ny Forelæggelse, saa at den afbrudte Behandling kan fornyes, fortsættes og afsluttes paa grundlovmæssig Maade. Da derfor Folkethinget blev opløst, inden Finansloven var kommen i Fællesudvalg, ja, saa var det en Selvfølge, at Finanslovsforslaget maatte forelægges paany, og det er jo ogsaa flet; men da det saa igjen var blevet forelagt til Behandling i den nye Afdeling af Samlingen lige indtil det allersidste Stadium, lige indtil Behandlingen i Fællesudvalg, uden at det jo iøvrigt havde ført til noget Resultat, saa kan jeg ikke skjønne rettere, end at Regjeringens konstitutionelle Pligt til at sørge for en Finanslovs Tilveiebringelse i Virkeligheden er fyldestgjort, og naar saa Regjeringen end ikke bliver staaende herved, men naar den yderligere som et sidste Forsøg paa, om det ikke skulde være muligt at skaffe en regelmæssig Finanslov tilveie, foretog en ny Opløsning og paany forelagde Forslaget i den derpaa følgende Samling, ja, saa kan jeg heller ikke skjønne rettere, end at det er Noget, som Regjeringen har gjort, ikke i Kraft af en egentlig konstitutionel Forpligtelse, men i Kraft af det Sjøn over, hvad der kan anses for tjenligt og hensigtsmæssigt, som enhver Regjering naturligvis kan og bør foretage, og hvorom man derfor heller ikke kan sige Andet, end at det forjaavidt kun var et Bevis paa, at Regjeringen til det Yderste vilde fyldestgjøre de Forpligtelser, som Grundloven paalægger den. Men at den skulde være forpligtet til at gjøre endnu yderligere Skridt, kan jeg, som sagt, ikke se nogen som helst Grund til, og derfor kan jeg ikke slutte mig til den Bemærkning, der er gjort om, at det skulde være konstitutionelt urigtigt, at Regjeringen ikke yderligere havde forelagt et Finanslovsforslag for indeværende Finansaar i denne Samling. Naar det saa endvidere er sagt, at det vilde have været konstitutionelt rigtigt, om Regjeringen havde søgt Udgifterne under Afdeling B. i denne Tillægsbevillingslov bevilgede ved en Tillægsbevillingslov for 1880—81, ja, saa tror jeg, at dette Thing ikke kan slutte sig til denne Paastand om, at det vilde have været konstitutionelt rigtigt, uden at det derved vilde komme i Strid med den Dpfattelse, som det selv ved tidligere Leilighed har gjort gjældende. Dette Spørgsmaal om Efterbevillinger har jo tidligere foreligget dette Thing, og det var saa langt fra, at man mente, at en saadan Efterbevillingslov skulde være nødvendig, at der endogsaa har foreligget Exempel paa, at man simpelthen har for-